

vender Sagen saa temmelig om; thi medens det i  
 Ministerens Forslag nu hedder: „De Udgifter,  
 hvis Afholdelse er begrundet i Bestemmelser i de  
 af Rigsdagen i indværende Samling vedtagne  
 Love, bevilges for Finantsaaret 1861—62“, —  
 saa vil det komme til at hedde naaet mit For-  
 slag bliver vedtaget: „De Udgifter, hvis Af-  
 holdelse ikke er begrundet ved Bestemmelser i  
 Finantsloven eller de sig til denne sluttende  
 Tillægsbevillingslove, tør kun afholdes, forsa-  
 vidt som de Love, der medføre dem, ved en  
 særegen Bestemmelse ere knyttede til Finants-  
 loven eller Tillægsbevillingslovene“. Det er  
 kun at udtale i Finantsloven, hvad der i og  
 for sig er den simple Ret, og som derfor ikke  
 behøver at staae i nogen Lov. Man kommer  
 imidlertid undertiden saavidt, at man maa  
 gjentage paa en vis hvidelig Maade de aller-  
 simpleste Sætninger, og Andet er dette ikke.  
 Det andet Underendringsforslag jeg foreslaaer  
 indsat i Ministerens Forslag, ifald det første  
 ikke gaaer igjennem, gaaer kun ud paa efter  
 Ordet „Love“ at indskyde: „som have været  
 først behandlede i Folkethinget“, derved vil  
 Ministerens Forslag komme til at lyde saale-  
 des: „De Udgifter, hvis Afholdelse er begrun-  
 det i Bestemmelser i de af Rigsdagen i ind-  
 værende Samling vedtagne Love, som have væ-  
 ret først behandlede i Folkethinget, bevilges for  
 Finantsaaret 1861—62.“ Man vil see, at jeg  
 paa denne Maade ganske simpelt tager Sagen  
 som den foreligger, og kun gjør Forbring paa,  
 at alle finantsielle Love først skulle forelægges  
 her, og at saaledes ingen Lov kan faae finan-  
 siel Betydning, uden at den først har været  
 fremlagt her. Ogsaa med Hensyn til dette  
 Forslag er det bedre, at det ikke kommer ind i  
 Finantsloven, end at det kommer der; thi det  
 indeholder ikke Andet, end hvad der ligefrem  
 ligger i Sagens Natur; forøvrigt gjælder om  
 dette Forslag det Samme, som jeg allerede har  
 sagt om det forrige. — Jeg maa bellige, at  
 jeg har bragt saa lang Tid for at søge at  
 klare min Betragtning af disse Forhold; men  
 jeg haaber, at min Undskyldning maa ligge i  
 den Bigtighed, som Sagen fortjener.

**Indenrigsministeren** ad interim:  
 Jeg skjønner ikke, at der er noget virkelig Me-

ningsforskjellighed mellem Rigsdagens 2de Af-  
 delinger om denne Sag, hvorimod de efter mit  
 Opfattelse ere aldeles enige. Den nærværende  
 Strid berøer ikke paa en foreliggende Menings-  
 forskjellighed, men er Eftervirkningen af en tid-  
 ligere. Som man undertiden kan see paa Ha-  
 vet, naar det har været stærkt bevæget af en  
 Storm, at Bølgerne endaa bevæge sig, efterat  
 Stormen har lagt sig, saaledes ogsaa med det  
 Strid, der nu spres om disse Spørgsmaal.  
 Hvad er det, som Folkethinget har udtalt som  
 sin bestemte Mening? Det er allerede gjort  
 gjældende af den ærede Rigsdagsmand for Hol-  
 bet Ants 2den Valgtreds (Tscherning), nemlig  
 at der skal en særlig Bemyndigelse, først givet  
 af Folkethinget, til en hvilken som helst Udbeta-  
 ling af Statskassen. — Dette, troer jeg, ud-  
 trykker den ærede Rigsdagsmands Tanke skarpt  
 og bestemt. Denne Ansættelse modsiges, saavidt  
 jeg har kunnet opfatte Meningen, aldeles ikke  
 af det andet Thing, men det anerkjender, at  
 der til en Udbetalingsbevilling skal en særlig  
 Bemyndigelse, givet først af Folkethinget. Naar  
 dette er anerkjendt af Landstinget, er der jo  
 egentlig ikke noget Stridspunkt tilbage. Denne  
 Udvæjning af Meningsforskjellen fandt allerede  
 Sted forrige Gang, da Rigsdagen var sammen.  
 Forrige Gang, da jeg med Landstinget havde  
 at forhandle forskjellige Love, hvor man vilde  
 udslette Bevillingsparagrafer, gjorde jeg det  
 meget bestemt gjældende, at jeg maatte fordrø  
 en saadan Bemyndigelse til Udbetalingen, og  
 at man ikke kunde paabyrde mig en saadan  
 Udbetaling, naar jeg ikke med det Samme er-  
 holdt en Bemyndigelse dertil. At jeg havde  
 Ret til at forlange dette, blev ogsaa anerkjendt  
 derved, at der blev stillet et Underendringsforslag  
 til Finantsloven, hvorved en saadan almindelig  
 Bemyndigelse til Udbetaling gaves; dette Un-  
 dringsforslag, der blev vedtaget af Landstin-  
 get, blev imidlertid ikke vedtaget ved den ende-  
 lige Behandling af Finantsloven. Der er alt-  
 saa ikke længer Stridsspørgsmaal, om en sa-  
 dan Bemyndigelse til Udbetaling skal gives;  
 men Spørgsmaalet er kun, om Bemyndigelsen  
 skal gives paa een gang igjennem selve Finants-  
 loven, eller om den skal gives ved de paa-  
 gjældende enkelte Love. Jeg kan nu ikke nægte, at  
 jeg ikke skjønner rettere, end at det meest passende